

ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie dostaw, robót i usług na rzecz Skarbu Państwa, samorządu oraz niektórych kategorii osób prawnych (Dz. U. z 1949 r. Nr 12, poz. 73 i Nr 58, poz. 448 oraz z 1952 r. Nr 19, poz. 116) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Ministra Kultury i Sztuki z dnia 18 września 1952 r. w sprawie upoważnienia przedsiębiorstwa państwowego „Pracownie Sztuk Plastycznych” do udzielania zamówień osobom nie wymienionym w § 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie dostaw, robót i usług na rzecz Skarbu Państwa, samorządu oraz niektórych kategorii osób prawnych, do zwalniania od obowiązku zabezpieczenia umów i do

udzielania zaliczek oraz w sprawie sposobu udzielania zamówień w trybie bezprzetargowym (Monitor Polski Nr A-93, poz. 1448):

w § 2 wyrazy „do dnia 31 grudnia 1953 r.” zastępuje się wyrazami „do dnia 31 grudnia 1954 r.”, w pkt 1 zaś tegoż § 2 po wyrazach „do wysokości 15.000 zł” wstawia się wyrazy „z wyjątkiem zamówień na roboty budowlano-montażowe i na prace projektowe z zakresu tych robót”.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1954 r.

Minister Kultury i Sztuki: *W. Sokorski*

396

ZARZĄDZENIE MINISTRA LEŚNICTWA

z dnia 22 lutego 1954 r.

w sprawie sposobu i zasad opracowywania oraz zatwierdzania łowieckiego planu hodowlanego, jak również kontroli wykonania i opracowywania sprawozdań z wykonania planu.

Na podstawie art. 7 ust. 2 dekretu z dnia 29 października 1952 r. o prawie łowieckim (Dz. U. Nr 44, poz. 300) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przy opracowywaniu i zatwierdzaniu rocznego łowieckiego planu hodowlanego oraz sprawozdawczości z jego wykonania stosuje się przepisy o opracowywaniu i zatwierdzaniu Narodowego Planu Gospodarczego.

§ 2. 1. Tryb sporządzania i zatwierdzania rocznych łowieckich planów hodowlanych normują zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego oraz instrukcje Ministerstwa Leśnictwa.

2. Sprawozdawczość z wykonania planów normują instrukcje Głównego Urzędu Statystycznego.

§ 3. 1. Łowieckie plany hodowlane są opracowywane centralnie:

- 1) dla obwodów łowieckich nie wydzierżawionych — przez poszczególne ministerstwa oraz prezydium wojewódzkich rad narodowych (wydziały rolnictwa i leśnictwa), którym podlegają zarządcy tych obwodów;
- 2) dla obwodów łowieckich wydzierżawionych — przez Polski Związek Łowiecki.

2. Ministerstwo Leśnictwa dokonuje analizy opracowanych przez poszczególne ministerstwa, prezydium wojewódzkich rad narodowych oraz Polski Związek Łowiecki łowieckich planów hodowlanych i opracowuje na ich podstawie ogólnopolski łowiecki plan hodowlany, który wchodzi w skład Narodowego Planu Gospodarczego.

3. Łowieckie plany hodowlane ministerstw i prezydiów wojewódzkich rad narodowych wchodzi w skład ich zbiorczych planów techniczno-ekonomicznych.

§ 4. 1. Gospodarka łowiecka w obwodach łowieckich jest wykonywana na podstawie rocznych łowieckich planów hodowlanych.

2. Roczne łowieckie plany hodowlane dla poszczególnych obwodów łowieckich opracowywane są na podstawie:

- 1) rocznego łowieckiego planu hodowlanego Państwa;
- 2) wytycznych Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministerstwa Leśnictwa;

3) wieloletnich łowieckich planów hodowlanych dla obwodów łowieckich.

3. Przy opracowywaniu planów, o których mowa w ust. 2, należy uwzględnić:

- 1) wnioski dzierżawców i zarządców obwodów łowieckich;
- 2) opinie i wnioski właściwych terenowo prezydiów powiatowych rad narodowych, a dla obwodów łowieckich obejmujących ponad 30% powierzchni leśnej — także opinie i wnioski właściwych okręgów lasów państwowych;
- 3) opinie i wnioski właściwych jednostek organizacyjnych Polskiego Związku Łowieckiego.

4. Zasady wieloletniego planowania hodowlanego określi osobne zarządzenie Ministra Leśnictwa.

§ 5. Przy opracowywaniu rocznego łowieckiego planu hodowlanego dla obwodu łowieckiego należy mieć na uwadze w szczególności:

- 1) początkowy stan ilościowy i jakościowy zwierzyny łownej, jak również stosunek ilościowy płci u zwierzyny płowej, bażantów, guszców i cietrzewi;
- 2) spodziewany przyrost i ubytek naturalny zwierzyny w ciągu roku planowania;
- 3) stan ilościowy zwierzyny, jaki się zamierza osiągnąć w planie wieloletnim, i okres potrzebny do osiągnięcia tego stanu;
- 4) zabiegi hodowlane i ochronne niezbędne do poprawienia warunków bytowania zwierzyny i zmniejszenia szkód przez nią wyrządzanych w gospodarstwie rolnym i leśnym;
- 5) konieczność otoczenia szczególną pieczą ptactwa niszczonego stonką ziemniaczaną;
- 6) sytuację epidemiologiczną i epizootologiczną.

§ 6. Za wykonanie rocznego łowieckiego planu hodowlanego jest odpowiedzialny dzierżawca, a w obwodach nie wydzierżawionych — zarządca obwodu łowieckiego.

§ 7. 1. Prezydium wojewódzkich rad narodowych sprawują kontrolę wykonania planów hodowlanych w obwodach łowieckich wydzierżawionych oraz znajdujących się pod zarządem prezydiów powiatowych rad narodowych.

2. Kontrola w obwodach nie wydzierżawionych pozostających pod zarządem państwowych gospodarstw rolnych, przedsiębiorstw lasów państwowych i poszczególnych ministerstw należy do właściwych resortowych organów niezależnie od uprawnień, służących prezydiom wojewódzkich rad narodowych jako organom powołanym do wykonywania prawa łowieckiego.

3. Kontroli podlegają w szczególności:

- 1) wykonanie zaplanowanych czynności hodowlanych i ochronnych pod względem zakresu, rodzaju i terminowości, jak również utrzymanie we właściwym stanie wszelkiego rodzaju urządzeń łowieckich w obwodzie łowieckim;
- 2) wykonanie zaplanowanego odstrzału zwierzyny pod względem ilości i jakości;
- 3) dotrzymanie obowiązku pozostawienia bez opolowania części obwodu łowieckiego, przeznaczonej na macecznik.

4. Kontrola powinna być wykonywana w ciągu całego roku, z tym że poszczególne czynności gospodarcze o charakterze sezonowym należy kontrolować w okresie ich wykonywania.

5. Prezydya wojewódzkich rad narodowych mogą zlecać wykonanie czynności kontrolnych w obwodach wydzierżawionych prezydiom powiatowych rad narodowych.

6. Protokoły z czynności kontrolnych prezydya wojewódzkich rad narodowych powinny podawać do wiadomości organów nadrzędnych dzierżawców i zarządców obwodów łowieckich, a organy resortowe, o których mowa w ust. 2 — prezydiom terenowo właściwych wojewódzkich rad narodowych.

§ 8. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Leśnictwa: B. Podedworny

397

ZARZĄDZENIE MINISTRA TRANSPORTU DROGOWEGO I LOTNICZEGO

z dnia 15 lutego 1954 r.

w sprawie trybu postępowania przy sprzedaży przez Centralę Spółdzielni Transportu pojazdów samochodowych grupy II, pochodzących z akcji upłynnienia remanentów motoryzacyjnych.

Na podstawie § 2 ust. 1 pkt 2 lit. d) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 lutego 1951 r. w sprawie zakresu działania władz naczelných w dziedzinie komunikacji (Dz. U. z 1951 r. Nr 14, poz. 111, Nr 41, poz. 315 i z 1952 r. Nr 11, poz. 69, Nr 13, poz. 79, Nr 19, poz. 115) oraz w związku z §§ 1 i 3 uchwały nr 85 Prezydium Rządu z dnia 20 lutego 1952 r. w sprawie sprzedaży pojazdów samochodowych, pochodzących z akcji przekazania remanentów motoryzacyjnych (Monitor Polski Nr A-21, poz. 254) zarządza się, co następuje:

§ 1. Centrala Spółdzielni Transportu — Centralne Biuro Handlu Sprzętem Samochodowym, zwane dalej w skróceniu „C.B.H.S.S.”, dokonywa za pośrednictwem rejonowych biur handlu sprzętem samochodowym, zwanych dalej „R.B.H.S.S.”, sprzedaży pojazdów samochodowych (samochodów osobowych i ciężarowych, ciągników, przyczep i motocykli) II grupy, pochodzących z akcji upłynnienia remanentów motoryzacyjnych, marek nie wymienionych w załączniku do zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 19 marca 1953 r. zmieniającego załącznik do uchwały Prezydium Rządu z dnia 8 listopada 1950 r. w sprawie przekazywania zbędnych i nadmiernych remanentów motoryzacyjnych (Monitor Polski z 1953 r. Nr A-28, poz. 337 i z 1954 r. Nr A-5, poz. 154).

§ 2. 1. Prawo nabycia pojazdów samochodowych na warunkach określonych zarządzeniem przysługuje:

- 1) jednostkom administracji państwowej i jednostkom gospodarki uspołecznionej;
- 2) Polskiemu Związkowi Motorowemu tylko do celów szkoleniowych, co ma być zaznaczone w dowodzie sprzedaży;
- 3) osobom fizycznym.

2. Przy przyznawaniu prawa nabycia pojazdów samochodowych należy przestrzegać kolejności pierwszeństwa ustalonego w ust. 1,

§ 3. Samochody ciężarowe, ciągniki i przyczepy II grupy mogą być sprzedawane celem ich wyremontowania i dalszego użytkowania wyłącznie jednostkom określonym w § 2 ust. 1 pkt 1 i 2.

§ 4. 1. Jednostki określone w § 2 ust. 1 pkt 1 i 2 składają wnioski o sprzedaż pojazdów samochodowych w dowolnych rejonowych biurach handlu sprzętem samochodowym.

2. Wnioski powinny zawierać oświadczenie stwierdzające niewykorzystanie etatu oraz posiadanie kredytów na zakup pojazdów samochodowych.

3. Dla województw, w których nie ma R.B.H.S.S., właściwe są:

R.B.H.S.S. w Warszawie dla województwa białostockiego,

R.B.H.S.S. w Radomiu dla województw kieleckiego i lubelskiego,

R.B.H.S.S. w Gdańsku dla województwa olsztyńskiego,

R.B.H.S.S. w Szczecinie dla województwa koszalińskiego,

R.B.H.S.S. w Poznaniu dla województwa zielonogórskiego,

R.B.H.S.S. we Wrocławiu dla województwa opolskiego,

R.B.H.S.S. w Krakowie dla województwa rzeszowskiego.

§ 5. 1. Osoby fizyczne składają podania o sprzedaż pojazdów samochodowych we właściwych terenowo R.B.H.S.S. (§ 4 ust. 3).

2. Podania osób fizycznych powinny być zaopiniowane przez kierownictwo zakładu pracy i radę zakładową co do podanych przez petenta motywów, a w przypadku nabywania dorożki lub taksówki samochodowej — potwierdzone odpowiednio przez wydział komunikacji drogowej prezydium właściwej wojewódzkiej rady narodowej.